

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **H. H. A.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, č. j. KRPA-337201-44/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2018, č. j. 13 A 6/2018 - 40,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Kasační stížnost se zamítá.

III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

V. Odměna advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského za zastupování v řízení o kasační stížnosti se určuje částkou 8.228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalobce společně s dalšími cizinci cestoval automobilem s bulharskou poznávací značkou do Německa. Dne 17. 9. 2017 bylo vozidlo zastaveno policejní hlídkou na území České republiky. Při kontrole se žalobce nemohl prokázat platným dokladem totožnosti, proto byl předveden na policejní oddělení, kde bylo zjištěno, že se jedná o cizince, který

požádal o udělení mezinárodní ochrany v roce 2017 v Rumunsku. Dne 18. 9. 2017 byl proto žalobce zajištěn rozhodnutím č.j. KRPA-337201-12/ČJ-2017-000022, a to dle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. června 2013, č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinské nařízení"), na dobu 30 dní.

[2] Původní doba zajištění nepostačovala k vyřízení předání a žalovaná tak přistoupila k vydání několika rozhodnutí o prodloužení zajištění. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaná podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu trvání zajištění (stanovenou výše citovaným rozhodnutím žalované ze dne 18. 9. 2017, rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 13. 10. 2017 č. j. KRPA-337201-25/ČJ-2017-000022, rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 15. 11. 2017 č. j. KRPA-337201-30/ČJ-2017-000022, a rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 15. 12. 2017 č. j. KRPA-337201-37/ČJ-2017-000022), a to o 30 dnů.

[3] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Městského soudu v Praze, avšak městský soud jeho žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že hlavní námitka žalobce se týkala nepřípustnosti jeho předání do Rumunska v rámci dublinského řízení. Soud v této souvislosti konstatoval, že zajištění cizince je citelným zásahem do jeho práva na osobní svobodu, konečné rozhodnutí o předání žalobce dle dublinského nařízení je však činěno až rozhodnutím Ministerstva vnitra o přemístění ve smyslu čl. 26 a čl. 27 odst. 1 dublinského nařízení. Posouzení systémových nedostatků azylového řízení ve státě, kam má být cizinec předán, je tak předmětem zejména rozhodnutí o přemístění žalobce. Městský soud nezpochybnil, že případné systémové nedostatky azylových řízení v jiných členských státech mají být posuzovány již v řízení o zajištění cizince, není však možné po správním orgánu požadovat, aby takové posouzení odpovídalo kvalitativním požadavkům kladeným na řízení o přemístění cizince dle dublinského nařízení.

[4] Městský soud zdůraznil, že žalovaná provedla hodnocení Rumunska a jeho azylového systému, přičemž vycházela z obecně známých informací o tomto státě. Rumunsko zhodnotila jako demokratickou a ekonomicky standardní zemi s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie, ze které plyne, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu (vyvratitelné domněnce), že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Posouzení provedené žalovanou považoval městský soud za dostatečné. Žalovaná tak dostála své povinnosti provést alespoň stručnou úvahu o stavu rumunského azylového systému. Žalobce nepředložil důkaz, kterým by prokazoval systémové nedostatky ani neuvedl, že by mu ve vycestování bránila nějaká překážka nebo hrozilo nebezpečí v jiném členském státě Evropské unie. Žalobcem namítané problémy pramenící ze špatné koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového

práva městský soud nepokládal za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné považovat za systémové nedostatky bránící předání do tohoto státu.

II. Kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení z důvodu systémových nedostatků. Městský soud se s touto argumentací vypořádal pouze konstatováním, že stěžovatelem uváděné problémy nejsou takového charakteru, aby mohly být považovány za systémové nedostatky bránící předání. Stěžovatel proto opětovně uvádí, že nedostatky rumunského azylového systému způsobují nemožnost žadatelů (či držitelů mezinárodní ochrany) řádným způsobem využívat záchranné sítě rumunského práva sociálního zabezpečení. Rumunské orgány sociálního zabezpečení například mnohdy vyžadují pro uplatnění nároků na jednotlivé sociální benefity doklady, které si žadatelé nejsou schopni obstarat.

[7] Problematické jsou i integrační programy, které by měly zajistit adaptaci v rumunské společnosti. Neexistuje koordinovaný program, který by zabezpečoval efektivní výuku rumunštiny, neboť není k dispozici dostatek učitelů tohoto jazyka, kteří by byli schopni výuky v cizím jazyce.

[8] Žadatelé i držitelé mezinárodní ochrany se rovněž setkávají s diskriminací a nedostatkem potřebné nápomoci ze strany státních orgánů. Čelí často nepřekonatelným překážkám při obstarání různých sociálních benefitů. Většina rumunských úředníků s nimi odmítá jednat na stejné úrovni jako s rumunskými občany, ačkoliv pro takové rozlišování nejsou dány zákonné podmínky.

[9] Rumunský azylový systém je celkově pomalý, neefektivní a není schopný účinně využívat evropských zdrojů financování, proto neexistuje záruka, že by stěžovateli v případě předání bylo poskytnuto dostatečné ubytování, výuka rumunského jazyka nutná k základní integraci do společnosti, jakož i úhrada zdravotní péče. Stěžovateli proto hrozí špatné materiální podmínky v azylovém řízení i po případném přiznání mezinárodní ochrany, které nezabezpečí ani základní stravu, lékařskou péči a ubytování. Předání do Rumunska je tudíž pro rozpor s čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení nemožné, a proto je nepřípustné i samotné zajištění za účelem předání.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III.1 Přerušení řízení

[11] Při předběžném posouzení kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím prodloužila zajištění

stěžovatele o 30 dnů podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců (stanovené rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 18. 9. 2017, č. j. KRPA-337201-12/ČJ-2017-000022, rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 13. 10. 2017 č. j. KRPA-337201-25/ČJ-2017-000022, rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 15. 11. 2017 č. j. KRPA-337201-30/ČJ-2017-000022, a rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 15. 12. 2017 č. j. KRPA-337201-37/ČJ-2017-000022).

[12] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 20. 1. 2019 platilo, že „[v] *případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*“ Citované ustanovení vylučovalo soudní přezkum rozhodnutí policie o zajištění nejen pro případ, že byl cizinec před rozhodnutím soudu propuštěn ze zařízení v režimu zákona o pobytu cizinců, ale také pro případ, že cizinec byl po podání žaloby či kasační stížnosti, ale před rozhodnutím soudu, dále zajištěn samostatným rozhodnutím jiného správního orgánu (viz rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 - 20).

[13] Nejvyššímu správnímu soudu bylo známo, že před Ústavním soudem byl projednáván návrh na zrušení mimo jiné § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Výsledek tohoto řízení byl významný pro procesní postup v nyní posuzované věci, proto Nejvyšší správní soud přerušil řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 Azs 71/2018 - 20.

[14] Ústavní soud rozhodl v dané věci nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, jímž zrušil mimo jiné § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, tj. k 21. 1. 2019. Překážka soudního přezkumu stěžovatelem předložené kasační stížnosti tak odpadla. Nejvyšší správní soud proto rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 6 za použití § 120 s. ř. s. o pokračování v řízení.

III.2 Posouzení kasační stížnosti

[15] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Spornou otázkou je rozsah a kvalita posouzení stavu rumunského azylového systému na základě čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, které provedla žalovaná v napadeném rozhodnutí pro potřeby řízení o prodloužení zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců.

[18] Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo jiné platí, že: „*Existují-li závažné důvody*

se domnívat, že dochází k systematickým (pozn. lépe systémovým) *nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*“ Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie stanoví: „*Nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.*“

[19] Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva Evropské unie. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení Evropské unie k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr vyslovil, že „[...] *zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani - až na výjimečné případy - ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.*“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy v tomto ohledu mohou vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C‑411/10 a C‑493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].

[20] Rozšířený senát ve svém rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, konstatoval, že v rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (příp. jeho prodloužení dle § 129 odst. 6 téhož zákona) za účelem předání osoby do jiného členského státu podle dublinského nařízení se *nemusí* správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků dle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení ve státě, kam má být cizinec předán, jestliže námitka nebyla v řízení před správním orgánem *vůbec* uplatněna, a pokud správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání *nedochází*, případně o jejich existenci *nejsou důvodné pochybnosti*.

[21] V obecné rovině se rozsahem a podrobností zkoumání stavu azylového systému jiného členského státu v řízení o zajištění kasační soud zabýval již v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54, kde uvedl: „*Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaná povinná zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známé z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné*

zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. (...) *Nejvyšší správní soud doplňuje, že teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné.*"

[22] Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 - 87).

[23] Stěžovatel se v posuzované věci bránil žalobou proti rozhodnutí o prodloužení zajištění. K povaze tohoto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, č. 2936/2013 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „[r]*ozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvém rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.*" Ačkoli v citované věci šlo o zajištění cizince dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (nikoli dle § 129 téhož zákona) lze konstatovat, že nároky na odůvodnění uvážení o prodloužení zajištění jsou v obou typových situacích obdobné a váží se zejména na aktualizaci skutkových okolností a s tím spojené zevrubné vylíčení potřeby prodloužení doby zajištění (srov. již citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 96/2017 - 87).

[24] V nyní projednávané věci stěžovatel námitku systémových nedostatků v řízení o zajištění (resp. jeho prodloužení) nevznesl. Současně se žalovaná v napadeném rozhodnutí systémovými nedostatky zabývala s tím, že je v Rumunsku neshledala. Podle názoru kasačního soudu její úvaha odpovídá výše uvedeným judikatorním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o zajištění, resp. jeho prodloužení.

[25] Žalovaná konkrétně provedla na straně 8 svého rozhodnutí úvahu, zda v zemi, kam má být stěžovatel přemístěn, tj. v Rumunsku, nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Vycházela z obecně známých informací o Rumunsku a poukázala rovněž na to, že stěžovatel sám při podání vysvětlení neuváděl žádnou překážku, která by mu bránila ve vycestování z České republiky. Neuvedl rovněž, že by mu v Rumunsku nebo jiném státě EU hrozilo nebezpečí. Žalovaná vycházela z toho, že Rumunsko patří nejen k ekonomicky standardním zemím, ale patří i mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Na základě toho vyhodnotila, že kritéria dle článku 3 odst. 2 dublinského nařízení jsou ve státě, kam má být cizinec předán, naplňována.

[26] V řízení o prodloužení zajištění cizince nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaná v řízení o prodloužení zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostatcích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců.

[27] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v posuzovaném případě stěžovatel při podání vysvětlení dne 17. 9. 2017 nesdělil, že by měl jakékoliv výhrady k některým členským státům v otázce jejich azylového systému. Důvodem jeho vycestování s cílem dostat se do Německa a tam požádat o azyl byly špatné ekonomické podmínky v zemi původu. Jelikož stěžovatel žádné výhrady či obavy nesdělil, vycházela žalovaná především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých plynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (jak tomu bylo v minulých letech například v případě Řecka, které v důsledku významného nárůstu přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu nebylo schopno zajistit řádný průběh azylového řízení). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná popsala, jak rumunský azylový systém (a situaci v Rumunsku obecně) posoudila a závažné systémové nedostatky neshledala. Vzhledem k získaným informacím a charakteru řízení o prodloužení zajištění lze takové odůvodnění pokládat za dostačující.

[28] Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že námitky uplatněné stěžovatelem, podpořené zprávou *Migrant Integration Center Brasov-Romania* z roku 2016 přiloženou k žalobě (která však stav v Rumunsku nelíčí natolik kriticky, jak to činí stěžovatel), nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly, proto jí právo na jejich náhradu nepřiznal.

[31] Městský soud ustanovil žalobci usnesením ze dne 24. 1. 2018, č. j. 13 A 6/2018 – 20, zástupcem Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta. V takovém případě platí odměnu

advokáta včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti odměna za dva úkony právní služby podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V prvé řadě jde o písemné podání ve věci samé - kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále o poradu s klientem (stěžovatelem), kterou ustanovený zástupce doložil písemným potvrzením [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 3.100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), dohromady 6.800 Kč. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je z odměny povinen odvést, tj. o 1.428 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 8.228 Kč. Uvedené částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu